

فرانک آرتا

پرونده این هفته به «بازیگری» اختصاص دارد. اصولاً بازیگری جدا از بخش آفرینندگی، حرفه‌ای است که زمان و جغرافیا بر طراحی چشم‌انداز آن

تینا جلالی

پژمان باغی در فیلم «ناهید» به کارگردانی آیدا پناهنده با نوید محمدزاده همبازی بود. غیر از این او چندسالی با محمدزاده رفاقت دارد و او را خوب می‌شناسد. باغی معتقد است شکل‌وشمایل بازی نوید محمدزاده در سینما و تئاتر متفاوت است. محمدزاده با هوشمندی نقش‌هایش را انتخاب می‌کند و می‌داند چگونه خود را به نقش نزدیک و آن را مال خود کند. با پژمان باغی درباره ویژگی‌های بازی نوید محمدزاده گفت‌وگوی کوتاهی کردیم.

۷مهم‌ترین ویژگی بازیگری نوید محمدزاده چیست؟

به اعتقاد من نوید بازیگری با پشت‌کار بالاست. دقت و وسواسش در انتخاب نقش‌ها بی‌نظیر است. نوید در سال‌های دور در یکی، دو سریال بازی داشت که اگر آن روند را ادامه می‌داد قطعاً الان به بازیگری متوسط تبدیل شده بود. اما خوشبختانه صبر کرد. در دنیای تئاتر حضور یافت و حالا به این جایگاه رسید. به نظرم نوید نه‌تنها در سینما که در تئاتر هم متفاوت ظاهر می‌شود. اگر به نقش‌هایی که در تئاتر بازی می‌کند با دقت نگاه کنید، شکل و نوع بازی‌اش با دیگر بازیگران تئاتر کاملاً متفاوت و خارج از نرم معمول است.

۷ایده‌هایی که هنگام بازی ارائه می‌کند، چقدر کارسازند؟

کسی که در صحنه تنها درگیر لباس و سرویس و غذا باشد، بازیگر نیست. بازیگر باید با شوق‌وذوق وصف‌نشدنی نقش‌ش را برعهده بگیرد. از این نظر خوشبختانه نوید جزء بازیگرانی است که این اشتیاق را در چشمانش می‌بینیم. او با خودش کلی ایده به همراه می‌آورد که اتفاقاً به درد کار می‌خورد.

۷هنگام بازی در «ناهید» چگونه عمل می‌کرد؟

نوید بازیگر هوشمندی است و می‌داند یک بازیگر چگونه باید رفتار کند. زمان فیلم‌برداری فیلم «ناهید» شرایط سختی به لحاظ جوی داشتیم. هوا خیلی سرد و لباس نوید هم کم بود. اما نوید ترجیح می‌داد در سرما بلرزد، اما به نقشش نزدیک شود. من معتقدم نوید بازیگری است که نقش را بسیار واقع‌گرایانه بازی می‌کند. سعی می‌کند به نقش شکل واقعی ببخشد. این از محاسن بازی نوید است.

۷آینده بازیگری آقای محمدزاده را چگونه می‌بینید؟

به‌هیچ‌عنوان قصد تعریف اضافی از او را ندارم. اما نوید بازیگر بی‌حاشیه و فعالی است که حضورش در جهت خدمت به فیلم است. دوسال پیش در

روایت شنبم مقدمی از هم‌بازی‌اش در فیلم «ابد و یک روز»

ریشه «نوید» محکم است

می‌شود. اما بدون شک او کوله‌باری از تجربیات تئاتری است. همین نکته او را از سایر بازیگران هم‌نسلش که تجربه بازی در تئاتر ندارند متمایز می‌کند. اساساً بازیگر به‌واسطه سال‌ها کارکردن در تئاتر در طول اجرا و تمرین رنجی می‌کشد که این رنج درعوض به او تجربه‌ای هدیه می‌دهد که در طول سالیان کار بازیگری، چه مقابل دوربین و چه روی صحنه از این تجربه بهره خواهد برد. نوید از آن دست بازیگرانی است که از این تجربیاتی که دارد به‌درستی و هوشمندانه استفاده می‌کند. شاید اینجا صحبت‌هایم به‌گونه‌ای باشد که انگار پر بچه‌های تئاتر را می‌دهم. اشکال ندارد.

چون باید باافتخار از این نکات صحبت کرد. از آنجایی که ریشه نوید در تئاتر محکم است، باعث می‌شود که جلو دوربین بدرخشد. نوید پشت صحنه هم بچه منضبطی است. اصولاً بچه‌های تئاتر نظم خاصی دارند. به این دلیل که نزدیک به شش‌ماه سر یک ساعت مقرر برای تمرین و بعد اجرا سر کار حاضر می‌شوند.

به همین دلیل این نظم و انضباط را هر کجا که بروند با خود به‌همراه می‌برند. گرچه خصوصیات رفتاری به ذات آدمی هم برمی‌گردد. اما نوید پشت صحنه

رضا بهبودی، بازیگر، که در فیلم‌های «عصبانی نیستم»، «خشم و هیاهو» و «لاتوری» با نوید محمدزاده هم‌بازی بود، ضمن ابراز چنین عقیده‌ای در گفت‌وگو با «شرق» ادامه داد: «بطبیعتاً یک سری از افراد نمی‌دانند نوید محمدزاده که الان در فیلم‌ها خوش می‌درخشد، سابقه و پیشینه خوب تئاتری دارد و زحمات زیادی برای این حرفه کشیده است. به‌شخصه کم‌وبیش شاهد زحمات و

مسیر بازیگری نوید محمدزاده

نقش مهمی ایفا می‌کند. برای مثال سینما برای بقا ناگزیر است در هر دوره‌ای بازیگران جوان و مستعد را به سمت خود جذب کند. چون سن‌وسال نقش‌ها در انتخاب بازیگرانش تأثیر بسزایی دارد. یکی از بحران‌های فعلی سینمای ایران در بخش بازیگری، کم‌مایه‌بودن جوانان مستعد است که در عین اینکه واجد فیزیک مناسب برای سینما باشند، اصول و قواعد بازیگری را بدانند. به‌همین دلیل بیشتر شاهد «فتمودل» هستیم تا

گفت‌وگو با پژمان باغی درباره نوید محمدزاده

پدیده بازیگری ماست

گفت‌وگویی گفتم «امیر جدیدی» و «نوید محمدزاده» پدیده‌های بازیگری نسل نوین ما هستند که بعد از دوسال حرقم ثابت شد.

۷لحظات خاصی از بازی نوید محمدزاده در خاطراتن هست که آن را دوست داشته باشید؟

بازی‌اش را در فیلم «ابد و یک روز» خیلی دوست داشتم. البته بازی همه بازیگران در این فیلم شاخص بود و همه در ایفای نقش زحمات بسیار کشیده بودند. اما در فیلم «ناهید» صحنه‌ای در لب ساحل با خود من بازی داشت که آن لحظات را خیلی دوست دارم. به نظرم نوید بازیگر درجه یک و باشعوری است.

۷پیشنهادتان برای آینده بازیگری‌اش چیست؟

نوید آن‌قدر کامل و درخور توجه است که نمی‌توانم برای او نظری داشته باشم. جمله‌ای از نوید شنیدم که همیشه در ذهنم ماندگار است. وقتی می‌دیدم برای کم‌کردن وزنش در فیلم «ابد و یک روز» سختی زیادی متحمل می‌شود، به او گفتم چرا این‌قدر خودت را اذیت می‌کنی؟ او در جوابم به من نگاه کرد و گفت ممکن است در زندگی‌ام فقط یک بار در این حالت قرار بگیرم.

پرونده بازیگری

روز» موفق شد سیمرغ بازیگری نقش مکمل را دریافت کند. او هرچند اغلب در نقش‌های جوان عصبانگر حضور خود را به اثبات رسانده است؛ اما بیم این می‌رود در صورت تداوم، به کلیشه تبدیل و درنهایت از خاطره‌ها محو شود. پس مسیر سختی را پیش‌روی دارد و آن هم خودداری از تکرار خود است. در این پرونده از طریق همکارانش خواستیم بفهمیم او چه مسیری را طی کرد و اصولاً چگونه بازیگری است.

وقتی بازیگری برای نقشی که به او محول می‌شود این‌قدر زحمت می‌کشد و رشد می‌کند، هم ارزش والایی دارد و هم پیشنهادات کاری به او می‌شود. به نظرم نوید باید در انتخاب‌هایش دقت کند که چه کارهایی انجام بدهد و چه کارهایی انجام ندهد. به اعتقاد من در این مواقع نه گفتن به‌مراتب سخت‌تر از انتخاب‌کردن نقش است.

۷از نظر شما چشم‌انداز بازیگری در سینما چگونه خواهد بود؟

سینما نیازمند خون‌های تازه‌ای است که در رگش دمیده شود. نه‌تنها در حوزه بازیگری که در دیگر بخش‌ها هم از جمله کارگردانی، فیلم‌برداری، صدا‌برداری و... نیازمند نیروهای تازه‌نفس هستیم. هومن بهمنش، هاتف علیمردانی، امیر جدیدی و حسین مهکام نمونه نسل جوان سینما هستند. باید قدر این نیروهای جوان را بدانیم. شما به موفقیت‌چرچانی اصغر فرهادی و شهاب حسینی نگاه کنید. این بزرگواران نیازمند دلگرمی هستند. چرا همیشه مسئولان فقط از ورزشکاران حمایت می‌کنند؟! درحالی‌که این عزیزان هم افتخارات کشور ما هستند. باید به آنها توجه کرد تا هم باعث دلگرمی‌شان شویم و هم سینمای ایران به بالندگی برسد.

روایت آیدا پناهنده از محمدزاده در فیلم «ناهید»

بازیگری از جنس پشتکار و تلاش

درست یا غلط، انگار همیشه رسم بر این است که کارگردان باید انرژی و انگیزه را در همکارانش ایجاد کند. او باید تنها کسی باشد که تمام تلاشش معطوف به مجاب‌کردن همراهانش باشد؛ هرروز و هرلحظه، توضیح بدهد و حرف بزند و تکرار مکررات کند. کم پیش آمده در این سال‌ها، که دوستی یا همکاری، بی‌نیاز حرف‌های من، خودش، پیش برود، که فیلم را، فیلم خودش بداند؛ که خودش بخواهد سرنخ‌ها را کشف کند؛ که تجربه ساخت فیلم برای او، تبدیل به تجربه‌ای برای کشف و آفرینش باشد. نمی‌گویم نبوده‌اند؛ اما می‌گویم که کم بوده‌اند و انگشت‌شمار. «نوید محمدزاده» در همان تنها همکاری مشترکمان، در فیلم «ناهید»، جزء این اندک‌شماران بود. آمد که «سبازد» و «کشف کند». از اقلیم و فرهنگ دیگری بود و باید به خوی و خصلت مردمانی درمی‌آمد یک‌سره متفاوت. اولین‌بار بود که چنین تجربه‌ای می‌کرد و خوب به یاد می‌آورد که از اضطراب، شب‌ها نمی‌خوابید و در روزهایی که سر صحنه نبود، کارش پریس‌زدن در لنگرگاه‌ها و قهوه‌خانه‌ها و هم‌نشینی با ماهیگران بندر انزلی بود. با تمام شور و اشتیاقش برای تجربه‌های متفاوت آمده بود. حضورش در صحنه فیلم‌برداری، حضوری گرم و مؤثر بود؛ بی‌نیاز از انگیزه‌دادن و تکرار مکررات. اولین روز که دیدمش، با آن گرم سنگین و لنزهای آبی، «نوید محمدزاده» دیگر نبود؛ «احمد» شده بود

جسمی و ذهنی محمدزاده، توضیح داد: «اگر در فیلم و تئاتری به او نقش سختی سپرده شود، او ملزموات این نقش سخت را به لحاظ بدنی و تمرین‌های مکرر با خود به‌همراه دارد. او از آن دست بازیگرانی است که به‌عنوان مثال اگر از او بخواهیم از تپه بالا برود، تا نوک قله کوه می‌رود. دلیلس هم عبور از مسیرهای صعب بازیگری است. امیدوارم نوید این سخت‌کوشی را همچنان ادامه دهد». بهبودی سپس به ویژگی‌های اخلاقی این بازیگر جوان پرداخت و گفت: «از ویژگی‌های دیگر اخلاقی نوید به صداقت او می‌توانم اشاره کنم. اینکه به‌راحتی به عواطف و درون خودش دسترسی دارد. متأسفانه بعضی از بازیگران ما در ارائه نقش صوری عمل می‌کنند.

ادامه در صفحه ۱۲

روزنه

حد وسط ندارد

فرزانه ابراهیم‌زاده

نوید محمدزاده بازیگری جسور است؛ جسارتی که مانند لباس‌پوشیدنش به او قدرت انتخاب نقش‌های متفاوت را می‌دهد. او بازیگری متفاوت است؛ تفاوتی که می‌توان از طیف ژانرهایی که در سینما و تئاتر به او پیشنهاد می‌شود نتیجه گرفت. نوید محمدزاده بازیگر توانایی است. این را کارگردان‌هایی که با او کار و داورانی که او را به‌عنوان بهترین بازیگر مرد سال ۹۴ انتخاب کردند تأیید می‌کنند. او بازیگری است که پیش از اینکه مقابل دوربین ۳۵ میلی‌متری ظاهر شود، امتحانش را روی صحنه تئاتر پس داده است؛ معیاری که در نوشته پیش‌رو نیز بیشتر به آن تکیه خواهیم کرد و براساس آن است که می‌توانیم بگویم که او برای رسیدن به معیار بازیگری کامل و شش‌دانگ هنوز راه زیادی در پیش دارد. بازی‌های او در تئاتر نشان داده که او هنوز راه زیادی برای آموختن دارد و به‌خاطر اینکه بازی متفاوتش در فیلم «ابد و یک روز» سیمرغ بلورین را روی شانه‌هایش نشاند، نباید به نقاط مثبت هارایش پرداخت. این موضوعی نیست که او به‌عنوان بازیگر جوانی که هنوز فرصت انتخاب نقش‌های متفاوت را داشته

بازی نوید محمدزاده حد وسط ندارد. شما می‌توانید با دیدن یک اجرا، از او متفر شوید یا خوشتان بیاید. این اتفاق در نمایش‌هایی که تاکنون بازی کرده بیشتر به چشم می‌آید. یعنی همان قدری که می‌توانید بازی او در نقش شریف در «شکلک» یا «مرد یسوعی» ستوان اینشورم را دوست داشته باشید، می‌توانید از بازی در نقش مسلولان فقط از ورزشکاران حمایت می‌کنند؟! درحالی‌که این عزیزان هم سگ اعصابتان خرد شود. نوید محمدزاده بازیگری است که خود را در اختیار نقش نمی‌گذارد و این نقش است که در اختیار اوست و آن چیزی می‌شود که خودش است. مهم‌ترین دلیل برای اینکه از بازی او خوشتان می‌آید یا نه، همین شیوه منحصر‌بفرد بازیگری است که بیشتر در تئاتر خود را نشان می‌دهد تا سینما.

عصیانگری‌ای که در وجود او هست به نقش اجازه نمی‌دهد تا او را مانند موم شبیه خودش دربیاورد. این بازیگر جوان در کارنامه کاری خود به‌خصوص در تئاتر حضور در کارهای کارگردانان متفاوتی را دارد. اما در همه این نقش‌ها به‌راحتی می‌توان خود او را همان‌گونه که در خارج از چارچوب نقش زندگی می‌کند دید؛ تکنیکی که در بعضی از نقش‌ها آن‌قدر خوب جا می‌افتد که نمی‌توان فرض کرد که دیگری بتواند شبیه آن را بازی کند. نمونه شاخص چنین نقشی در کارنامه نوید محمدزاده می‌تربدید حضورش در نمایش «شکلک» یا متنی از نغمه ثمنیسی و کارگردانی کیومرث مرادی در کنار بازیگرانی چون پاتنآه بهرام، ستاره پسیانی و امیر جعفری است. اگر به‌عنوان یک مخاطب تئاتر هر دو اجرای این نمایش که به فاصله هفت، هشت‌سال روی صحنه رفته است را دیده باشید، حتماً بیشترین نمره را به نوید محمدزاده می‌دهید که نقش «شریف» را برخلاف آنچه در نمایش‌نامه بوده بازی می‌کند.

شریف براساس نمایش‌نامه و البته اجرایی که چندین‌سال قبل به صحنه رفت، دانشجوی جوان و آرامی از خانواده مذهبی و کمی جدی است که در هیاهوی روزهای تسلیت دیگر- وارد خانه‌ای قدیمی می‌شود و گرفتار یک زن و مردی می‌شود که در صورت ظاهر از دوران کوتاهی ۲۰م‌رمداد به روزگار ما آمده‌اند.

ادامه در صفحه ۱۲

عمق میدان

افتخار نسل جدید بازیگری

سیدروح‌الله حجازی کارگردان سینما

آشنایی‌ام با نوید محمدزاده به سال‌ها پیش برمی‌گردد؛ دقیقاً ۹ سال پیش زمانی که در تدارک ساخت «در میان ابرها» بودم. افشین هاشمی (به‌عنوان انتخاب‌کننده بازیگر) نقش مؤثری در انتخاب بازیگران این فیلم داشت. الناز شاکردوست از میان گزینه‌هایی که برای ایفای نقش اول زن داشتیم، انتخاب شد. اما تعداد زیادی نقش فرعی بود که باید برای آنها بازیگر انتخاب می‌کردم. درنتیجه دیدن نمایش‌های مختلف به اتفاق افشین هاشمی و انتخاب بازیگر از اهالی تئاتر در دستور کار قرار گرفت. حمید رضا نعیمی، نوید محمدزاده و... حاصل همین هم‌فکری‌ها و دیدن نمایش‌های مختلف بود. در این فیلم تعدادی شخصیت «گاری‌چی» و بازیگرانی برای این شخصیت‌ها نیاز داشتیم. یونس غزالی شخصیت مرد اول فیلم را بازی کرد. نوید محمدزاده نیز برای بازی در یکی از نقش‌های فرعی یا همان «گاری‌چی‌ها» انتخاب شد. در زمان پیش‌تولید مدام نقش‌ها جابه‌جا می‌شد و درباره نوید محمدزاده همه معادلات ما بهم خورد، چراکه با بازیگری روبه‌رو شده بودم که فراتر از حد انتظارم ظاهر شده بود. نوید شاخص بود. از قدم‌های ابتدایی‌اش در سینما مشخص بود. انگیزه عجیب‌وغریب او حیرت‌زده‌ام کرد؛ نقش نوید تغییر کرد، آن‌قدر که نقش مکمل مرد قصه را ایفا و حضور جدی در فیلم پیدا کرد. این‌روزها از «در میان ابرها» نوید محمدزاده‌ای را به خاطر می‌آورم که در سکانس‌به‌سکانس فیلم با ایده حاضر می‌شد؛ درست مثل زمانی که در یک سکانس پیشنهاد داد حین دیالوگ گفتن با شخصیت اول مرد فیلم، از نخ‌زدندان استفاده کند و... که به نظرم خوب بود. هرچند باقی بازیگران فیلم هم به همین اندازه باانرژی و باانگیزه بودند، اما نوید محمدزاده پیگیرتر بود. سکانس دیگری را به یاد می‌آورم که به دلیل سکانس- پلان و خارجی‌بودن صحنه که نوید و یونس روی تانک جنگی نشست‌ه بودند و حدود سه دقیقه با هم حرف می‌زدند، نیاز داشتیم تا آقای بناش، صدابردار فیلم، صداها را به صورت «آف» ضبط کند. این اتفاق باید در همان لوکیشن فیلم‌برداری انجام می‌شد بدون اینکه بازیگران تصویر خودشان را ببینند.

معمولاً این‌گونه صداها را بعد از استودیو ضبط می‌کنند و بازیگران حین دوبله‌کردن تصویر خودشان را هم می‌بینند. یونس غزالی تجربه تصویری بیشتری داشت و نوید برای نخستین‌بار بود که تصویر را تجربه می‌کرد. جالب است که هر دو عین سکانس- پلان فیلم‌نامه، دقیقاً دیالوگ‌ها را ادا کردند که همه غافلگیر شدیم. موفقیت نوید محمدزاده در سینما از همان ابتدا برام مشخص بود و در فیلم من، نوید در رخشان ظاهر شد. جالب است که متأسفانه اتفاق نیفتاد. نوید نمونه‌ای از افرادی است که می‌توان پشتکارش را تحسین کرد؛ جوان مستقلی که از شهرستان به تهران می‌آید و با زحمت راه خودش را پیدا می‌کند. نوید محمدزاده میان نسل بازیگران فعلی شاخص است. نه‌تنها به دلیل بازی‌های تأثیرگذارش، بلکه به دلیل مسیری که برای بهترشدن خود طی کرد. او به‌خوبی قدر موقعیت‌هایش را می‌داند و باانگیزه و زحمت، از هر فرصت کوچکی که برایش فراهم شده، استفاده کرده و تسلی می‌کند. با اینکه درحال حاضر بازیگر شناخته‌شده‌ای است، اما تئاتر را رها نکرده و می‌تواند الگویی برای نسل جدید سینمای ایران باشد؛ الگو برای کسانی که آرزوی تحقق رؤیاهایشان را دارند. نوید محمدزاده به‌شدت قدر جایگاه امروزش را می‌داند و جایش در سینمای ما خالی بود. قطعاً نوید محمدزاده از آن دسته بازیگرانی است که در آینده با او همکاری خواهم کرد و از این همکاری لذت خواهم برد. افتخار می‌کنم به تسلی که من هم متعلق به آن هستم و یک نوید محمدزاده دارد. طبعاً اگر فیلم «در میان ابرها» درست دیده و اکران می‌شد، نوید محمدزاده دوتر از اینها مورد توجه قرار می‌گرفت. اما باز هم دیر نشده. امیدوارم اتفاقات بهتری برایش رقم بخورد. آرزوی قلبی من این است اتفاقی که برای شهاب حسینی در عرصه بین‌المللی و جشنواره «کن» رخ داد، در انتظار نوید محمدزاده نیز باشد.

نمای نزدیک

احتمال غلتیدن در ورطه تکرار

رامتین شهبازی • منتقد سینما

نوید محمدزاده، بازیگری است که تجربه و تمرین‌هایش را در تئاتر انجام داد و بعد به سینما آمد. تجربه ارتباط با مخاطب را در تئاتر پست‌سر گذاشته و این مخاطب‌شناسی باعث شد بازی خودش را در سینما روبه‌رو کلام‌تر کند. نوید محمدزاده بازیگری است که عمده بازی‌هایش از بیرون به درون شکل می‌گیرد. ممکن است خودش خیلی این حرف را نپذیرد اما آنچه ما می‌بینیم، شکل‌گیری شخصیت‌ها از بیرون به درون است. نوید محمدزاده به نظر من، شمالی‌ای از نسل خودش را ارائه می‌دهد؛ نسلی برون‌گرا، عصبی بر پایه تنش‌های آنی و مکث‌های لحظه‌ای و بعد انفجاری دیگر... . شمالی بازی نوید و هم‌نسلان او بیشتر طغیانی است که بیش از این در سینمای آمریکا رخ داد. به هیچ‌وجه قصد مقایسه نوید محمدزاده با بازیگر مثل مارلون براندو نیست؛ اما با دیدن او می‌توان مارلون براندو در«توبوسی به نام هوس» و برون‌گرایی از نسل خودش را به یاد آورد. نوید محمدزاده نیز در چنین فازی است و در این گفتمان قرار دارد. حال سؤال این است آیا او نمی‌تواند بازی درون‌گرا داشته باشد؟ کافی است برای مثال دو سکانس از بازی معروف او در دو فیلم را به یاد آورد. در فیلم «عصبانی نیستم» که در سکانسی با نگاهی عاشقانه به باران کوثری نگاه می‌کند در صحنه‌ای دیگر از فیلم «لاتوری» و صحنه قبل از اسیدپاشی با مریم بالیزبان که صحنه عاشقانه دیگری را خلق می‌کند، ازجمله بازی‌های درون‌گرای اوست که بسیار اثرگذار بود. بازی برون‌گرا وجه غالب بازی نوید محمدزاده است و این به این معنی نیست که نمی‌تواند بازی درون‌گرا داشته باشد، اما حظری نیز در کمین است؛ از این نظر که سینما دوست دارد بازیگران موفقی که در نقش‌هایی امتحان‌شان را پس داده‌اند را باز هم در همان نقش‌ها ببیند. نوید بازیگر خوبی است و بهتر است مراقب باشد در سینما به تکرار برخی نقش‌ها دچار نشود.